

[Johannes Jensen.]

at kunne trøste den højtærede Finansminister med, at der ikke i dette høje Ting er noget Medlem, som vil modsætte sig, at vi beholder en Del af Restaurationsskatten, naar Finansministeren ikke mener at have Raad til helt at afgive den. Jeg vil imidlertid sætte en Streg under dette: Det foreliggende Forslag gaar ikke ud paa at ophæve Restaurationsskatten; Forslaget gaar ud paa, at en Del af Restaurationsskatten skal falde bort, medens en anden Del skal fastlægges. Det vil med andre Ord sige, at den Del, der bliver tilbage, i Virkeligheden gøres permanent, og at Muligheden for, at de nye Afgifter, man her indfører, til sin Tid skal bortfalde, er meget problematisk. Jeg kunde fristes til at sige, at den højtærede Finansminister ved disse Forslag har givet et Afdrag paa den Veksel, der blev udstedt forud for Valgene, men dette Udtryk er vist ikke ganske korrekt, for jeg forudser, at der ikke kommer flere Afdrag. Det er en Afvikling af et Standpunkt, Socialdemokratiet tidligere har haft, det er en Afvikling af et gammelt Løfte. Thi disse Forslag fyldestgør ikke de Forventninger, man fra de interesserede Parters Side nærede i Henhold til de Løfter, som blev givet forud for Valget, og disse Forslag dækker ikke, hvad der efter den almindelige Vælgerbefolknings Opfattelse laa i de Løfter og i det Forslag, der i sin Tid blev stillet. Dette behøvede i og for sig ingen Begrundelse, for det fremgaar af Forslagene selv, men jeg skal dog til Begrundelse henviser til, at et af Regeringspartiernes Hovedorganer, „Politiken“, i Dag skriver i en ledende Artikel: „Nu kan der maaske nok tvistes om, hvorvidt Kaféskatten skal ryddes af Vejen, eller om den ikke for en stor Del kommer igen paa en anden Maade, formummet under andre Betegnelser, opkrævet paa anden Vis“. Russerne havde i gamle Dage den Mening, at vesteuropæiske Blade skrev et underligt Sprog, for naar et vesteuropæisk Blad skrev: „vi nærer ingen Tvivl om“, betød det for Russerne: „vi nærer i høj Grad Tvivl om.“ Naar nu „Politiken“ opkaster det Tvivlsspørgsmaal, hvorvidt Restaurationsskatten bliver afskaffet eller fremdeles bliver bestaaende under en anden Form, opkræves paa en anden Vis, har den følt sig forpligtet til at give Læserne et Fingerpeg i Retning af, hvorledes „Politikens“ Opfattelse skal forstaas, idet Bladet i dets Billedafdeling har fremstillet en Kafégæst, der sidder og studerer sin Regning og samtidig spekulerer over, om han nu efter disse Loves Gennemførelse kommer til at betale mere eller mindre i Kaféskat, end han har

betalt tidligere. Det vil sige, at Bladet tilkendegiver for sine Læsere, at der er Tvivl om, hvorvidt der sker en Lettelse for Kafégæster, eller der sker en Forhøjelse.

Jeg skal blot omtale nogle enkelte Punkter i de foreliggende Lovforslag og vil da gerne udtale Tilfredshed med, at man ovre i det andet høje Ting har forandret den Skala, der skulde gælde for Kafeer og Restaurationer o. s. v., idet Lovforslagets oprindelige Skala var i den Grad urimelig, at den i høj Grad vilde friste den menneskelige Tilbøjelighed til at sætte sig ud over Loven, naar den baade for de paagældende selv og alle andre maa synes aldeles urimelig. Jeg er tilfreds med, at man her egentlig vender tilbage til den nu eksisterende Form, hvorunder man opkræver Restaurationsskatten. Den Restaurationsskat, vi altsaa nu bevarer, beregnes efter ganske de samme Regler som hidtil, nemlig rent procentvis, og naturligvis maa der til de 6 pCt. for Nydelse af Spiritus paa Restaurationer lægges den Forøgelse af hele Spiritusbeskættningen, der fremkommer som Følge af det andet foreliggende Lovforslag, og saa kan da det Spørgsmaal stilles, om der sker en Forøgelse af Kaféskatten eller en Formindskelse. Man kunde maaske være tilbøjelig til fra en eller anden Side at sige: Lad være, at de, der nyder Spiritus, kommer til at betale samme Kaféskat, som de hidtil har betalt, men der sker dog en Lettelse for dem, der ikke nyder Spiritus paa Kafeer. Jeg er ikke saa vis paa, at det bliver Tilfældet. For man kan vel i denne Lov skrive, hvorledes den Afgift, Stat og Kommune har Krav paa, skal være; man kan let skrive, efter hvilke Regler Opkrævningen skal ske; men man kan ikke i Loven skrive, hvorledes Lederne af Restauratørforretningerne vil fordele paa deres Gæster de Afgifter, her er Tale om. Jeg for min Del vil tro, at de fleste, navnlig de større Forretninger, vil henregne den Afgift, de her skal erlægge, til deres Generaludgifter, og dem vil de efter Forretningens Art, efter hvad de anser for fornuftigt, naturligvis fordele paa samtlige deres Gæster. Thi naar en Gæst sætter sig i en større Restauration, betaler han ikke blot for de Varer, han faar, men han betaler tillige for de flotte Lokaler, den gode Belysning og den Musik, der leveres.

Medens jeg saaledes udtaler min Tilfredshed med, at man, naar vi i det hele taget skal bevare en Del af Restaurationsskatten, har ændret Skalaen for Beværtere, Gæstgivere og Restauratører, maa jeg sige, at Forslaget gaar langt videre, idet det udvider den Kontrol, som man hidtil af Hen-